

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

★ "Crisisnummer"

Op het moment dat deze nieuwsbrief afgewerkt wordt zit dit land nog (al, weer, nog eens, ...) in volle crisis, over de splitsing van een kieskring. Een generaties oude Vlaamse eis. Er wordt al weken weer volop gepalaverd in de media, zo veel zelfs dat men zich wel kan gaan afvragen of er écht niet belangrijker dingen zijn op te lossen. Het is veelzeggend dat er regeringen moeten vallen over iets dat eigenlijk "onverwijld" had opgelost kunnen geraken. Het failliet van België kon niet beter geïllustreerd worden...

Wat in de media amper of zelfs niet aan bod komt is wat er achter het BHV verhaal steekt: de sociale verdrukking en de miskleun van het Brussels Gewest. Het probleem van de rand is nog meer een sociaal probleem dan een politiek probleem. Dààrover verder in dit nummer meer.

★ In dit nummer:

- > Bedenkelijke praktijken
- > Sociale verdringing
- > Vlaams(e) rand(geval)
- > Wanneer komt de Koerdische lente?
- > LBC-NVK congres
- > Stop de ruilverkaveling!
- > Herziening RSV
- > Kalender

★ Bedenkelijke praktijken

Ruimtelijke ordening

De Provinciale architectuurprijs 2009 voor Vlaams-Brabant is eind vorig jaar uitgereikt aan twee projecten, waaronder de verbouwing van de voormalige pastorie van Sint-Geertrui in Leuven. Deze verbouwing is erg omstreken omdat de beschermde pastorie compleet mismeesterd werd. Naar verluid werd het dossier bij de bevoegde administratie weggetrokken toen die zich verzette tegen de volledige ontmanteling van het gebouw. Het dossier kwam op het Kabinet-Van Mechelen terecht alwaar er werd ingegaan op het waanzinnige voorstel van de architecten. Als klap op de vuurpeil bleek dat Luc Verpoest die mee jureerde, betrokken was bij de totstandkoming van het vernoemde project. Als docent architectuurgeschiedenis en monumentenzorg, schaamt hij er zich blijkbaar niet voor om een eerst waardevol pand te vernielen om zich vervolgens zelf in de bloemetjes te zetten!

V-SB gaat op Café
Zaterdag 7 mei, vanaf 19 u
Brussel
secretariaat@v-sb.net

**ISRAËL KOLONISEERT,
DEXIA FINANCIERT**

**Manifestatie op
woensdag 12 mei**

**Hoofdkantoor Dexia
Pachecolaan 44
Brussel**

**V-SB zal aanwezig zijn op
de manifestatie van Intal**

Voor een beleid tegen sociale verdringing in de Rand – en elders

Het zal weinigen ontgaan zijn dat de media, ook de Nederlandstalige in navolging van de Franstalige, reeds enige tijd campagne aan het voeren zijn tegen het decreet ‘Wonen in eigen streek’. Dit decreet van het Vlaams Parlement bepaalt dat in een aantal gemeenten, voornamelijk in de Rand rond Brussel en aan de Kust, bepaalde gronden en panden enkel kunnen verkocht of voor lange tijd verhuurd worden aan personen die een band hebben met de gemeente.

De controverse hier rond is enige tijd geleden terug losgebarstte, mede omdat bekend raakte dat twee Franstalige kandidaat-kopers van woningen door dit decreet van hun woningaankoop moesten afzien. Dat er voordien reeds minstens negen Nederlandstalige kandidaat-kopers werden afgewezen, was, gezien de geringe media-aandacht hiervoor, blijkbaar minder belangrijk.

Aanpassen, dus oprasssen?

Een van de vreemdste argumenten die er tegen het decreet werd ingeroepen, o.m. door De Standaard, was dat dit de Vlaamse kerktorenmentaliteit zou versterken, terwijl de bedrijfsleiders net vragen om meer arbeidsmigratie. Het is dezelfde denkstroming, die de arbeider, die actie voert tegen bv. een ‘soepeler’ ontslagrecht, afschildert als achterlijke conservatief – en die, helaas, ook door bepaalde media die progressief genoemd worden, overgenomen wordt.

Dat gebeurt allemaal in naam van de ‘efficiëntie’ of in het kader van de noodzakelijke aanpassing aan een evolutie, die voorgesteld wordt als een fataliteit die zich buiten ’s mens wil om voltrekt. Willen we werk en welvaart, zo luidt het, dan moeten we maar het kapitaal volgen, en wonen waar het kapitaal op dat specifieke ogenblik meer uit te buiten arbeid nodig heeft. Evengoed zou de stijging van de grond- en woonprijzen een natuurlijk en onvermijdelijk gegeven zijn, waarnaar we ons maar moeten schikken. ‘Aanpassen of oprasssen!’, die bekende oude kreet van extreem-rechts, wordt voor de burgerlijke media in beide gevallen “Aanpassen, *dus* oprasssen!”

Op een linkse beweging mogen dergelijke argumenten weinig indruk maken: zij moet de mens net steunen in zijn strijd tegen een lot als speelbal van het kapitaal, die verhuist naargelang de wensen van het partronaat of de dictaten van de woningmarkt. Dit behelst ook een strijd tegen de sociale verdringing.

Arme baronnen!

De hoofdtoon echter, is er een die louter focust op de taalgebonden manifestatie van deze sociale verdringing, in het bijzonder in de Rand. Ook op andere vlakken lijkt het discours, dat de Franstaligen in de Rand voorstelt als weerloze slachtoffers van discriminatie en pesterijen, over

te springen van Franstalige naar Nederlandstalige media.

De druk om het op te nemen voor deze ‘verdrukten’ is zo sterk, dat dit fenomeen lijkt over te springen van het reactionair-belgicistische en franskiljonse kringen naar de linkerzijde. Zowel strikt-inhoudelijk als tactisch is dit een vergissing van jewelste. Inhoudelijk omdat de term ‘discriminatie’ in het geval van het Vlaamse regeringsbeleid vooralsnog niet klopt; zelfs een taalcriterium is er stricto sensu niet. Het is ook ongeloofwaardig om er geschokt over te doen en te gewagen over het ‘onverdraagzame Vlaanderen’, wanneer soortgelijke regelingen reeds sinds jaren in andere landen bestaan (bv. het Nederlandse woonbeleid, of het Waalse socialehuurbesluit) [en wanneer enkele van de meest vooraanstaande verdrukten opvallend welstellend zijn en opvallend vaak een adellijke titel draagt] Tactisch, omdat niemand – en zeker al niemand in de Rand – een dergelijk discours zal slikken, en links er niets bij te winnen heeft om zich te presenteren als handlanger van de traditionele Belgische francophonie van de FDF en Le Soir.

Een beleid dat tekort schiet

Dat betekent echter niet dat alles in orde is, en dat links daarom bij de pakken moet (blijven) zitten. Zij moet deze kans grijpen om de discussie naar een hoger niveau te brengen. Want – dat moeten we toegeven – het is ontegensprekelijk zo dat zowel de pers als de politiek (en niet in het minst de burgerlijke Vlaamse Beweging) het discours de woningproblematiek in de Rand bijna stelselmatig blijven toespitsen op het taalgebonden aspect. Dat de confrontatie met sociale verdringing bij vele Nederlandstaligen in de Rand vaak blijft steken op het niveau van taalirritatie (en soms xenofobie), en dat het bijzonder hypocriet is van gemeentebesturen die soms sinds mensenheugenis niet hebben geïnvesteerd hebben in sociale woningen om zich nu over de verdringingsproblematiek te bekommeren, is evenzeer waar.

Links moet de discussie toespitsen op de kern van het probleem, m.n. de sociale verdringing, veroorzaakt door de werking van de kapitalistische woningmarkt. Deze evolutie is in het hegemonische discours reeds aan de gang; zaak is deze kans niet te laten voorbijgaan of deze bezorgdheid door rechts te laten kapen.

In zekere zin moet links het decreet ‘Wonen in eigen streek’(en in het kielzog ervan de Wooncode) niet zozeer bestrijden, maar radicaliseren. ‘Wonen in eigen streek’ impliceert immers in zekere zin reeds een beperkte decommodificatie van gronden en woonsten: de vrije markt heeft immers niet meer geheel vrij spel. Maar helaas merken we dat de resultaten ervan uitblijven en de invloed op grond- en woningprijzen gering is. Zo meldde De Standaard van 24 april dat enkel de prijs van villa’s (nog steeds niet bepaald een typisch proletarische woonst) enigszins substantieel gedaald is. Van de vijf Vlaamse provincies blijft Vlaams-Brabant ook de duurste, op de voet gevolgd door oorden als Knokke-Heist.

De huidige ambities van de Vlaamse regering zijn te weinig verregaand: er zou moeten overgeschakeld worden op een radicalere decommo-dificatie d.w.z. ontneming van het karakter van woningen als handelswaar (zowel in de Rand als elders). Onderdak moet immers niet afhangen van het kapitaal waarover men beschikt, maar is een basisrecht, en de strijd tegen de sociale verdringing is in wezen een linkse strijd.

Een links beleid zal dan onvermijdelijk een (allicht permanente) afweging inhouden van een aantal krachtlijnen:

- het onaantastbare principe dat iedereen hetzelfde recht heeft op een degelijke woning, ongeacht z'n sociaal-economische, taalkundige, godsdienstige en andere hoedanigheden,
- de overweging dat het niet meer dan billijk is dat men de mogelijkheid moet hebben te blijven wonen (en werken) in de eigen streek (wanneer men dat wil), wat daarom nog niet betekent dat nieuwkomers geweerd moeten worden,
- de enigszins moeilijke ermee te verzoenen

principe dat men zo veel mogelijk de keuze moet hebben om te wonen in de gemeente en wijk van voorkeur;

- de ecologische en urbanistische bezorgdheid, die stelt dat er een grens moet zijn aan de (sub)urbanisatie en de verkavelingswoede die onder bouwpromotoren en gemeentebesturen heerst.

De tweede en, in mindere mate, de vierde krachtlijn betekenen inderdaad een zekere beperking van en controle op de migratie, en beperkt zo de verfransing in de Rand – maar dan als onbedoeld neveneffect en ook niet op geheel fundamentele wijze (taalverschuivingen zijn immers niet noodzakelijk beperkt tot consequentie van migratie, maar hangt ook af van de sociale machtsverhoudingen tussen taalgroepen).

Ook moet links hameren op een hogere transparantie, ook binnen het huidige kader van het decreet 'Wonen in eigen streek'.

een Vlaams-Brabantse linksflamingant

Vlaams(e) rand(geval)

Er wordt de laatste dagen veel gesproken en geschreven over de Rand; er is veel over te doen: de Wooncode, de afspraken met bouwpromotoren door lokale gemeentebesturen, de drie niet-benoemde schepenen (want burgemeesters zijn ze nog steeds niet!). Ze lijken wel hun voorbeeld te nemen aan 'de drie kraaiende hanen' (in deze context is de naam zelfs nog iets toepasselijker, al wil ik de Walen er niet al te fel bij betrekken).

De Vlaamse Rand, bekend van de Gordel die dan weer bekend is van de grote massabijeenkomst enerzijds en de Franstalige pesterijen anderzijds (met duimspijkers en platte banden). De Vlaamse Rand, gekend voor z'n groene long rond Brussel, is toch zo dicht bevolkt en de bebouwing blijft maar toenemen. Zoals in de rest van het Vlaams Gewest. Maar hier is het toch treffend hoe duurder de woningen kosten: oorspronkelijke bewoners moeten verhuizen of de generatie na hen vindt geen of nauwelijks nog bouwgronden of zelfs geld om een huis te kopen.

De invloed van Brussel in dit alles is niet te onderschatten, zowel op vlak van werkgelegenheid als op vlak van verstedelijking. Dit toont nogmaals aan hoe belangrijk Brussel voor Vlaanderen is, hoe de plaats die Brussel inneemt in het Vlaams Gewest door menig Brussel-scepticus onderschat wordt. Voor je luidop gaat roepen dat we Brussel beter laten vallen, kun je meteen de vraag stellen of dit al de zoveelste kapitulatie van de Vlamingen wordt. Hebben we eigenlijk nog een greintje zelfrespect? We zijn in staat geweest, voor het goede, gemeenten af te staan aan Brussel of Wallonië. Nu zouden we nog plat op de buik gaan om nog enkele gemeenten aan Brussel toe te voegen of – waarom niet? – direct de volledige kapitulatie van Vlaanderen door meteen z'n hoofdstad af te staan? Welk land, welke regio, welke volksgemeenschap staat, waar dan ook ter wereld, zijn hoofdstad aan? Nergens kan ik me dat voorstellen, behalve in Vlaanderen. Nochtans Ottawa en Montréal in Canada liggen ook niet zo ver van elkaar, en in ex- Tjechoslovakië lag de hoofdstad van wat nu Tjechië is ook op de grens.

Wallonië koos Namen, Wallonië heeft dan ook totaal niet veel te zoeken in Brussel. En in omgekeerde richting al evenmin, ze zijn elkaar liever kwijt dan rijk.

Het niveau van het Vlaamse onderwijs gaat gebukt om de verfransing; kinderen spreken Frans op de speelplaats; men moet er al strafkaarten voor aanmaken en de meertaligheid zal nog toenemen. Niet dat we daar tegen zijn, maar - toegegeven - het vergt extra inspanningen en heeft een extra druk op de schouders van enerzijds de gehele Vlaamse Rand en anderzijds de mensen die zich dagelijks inzetten voor onderwijs en integratie.

Dat Vlaamse partijen dan nog de burgemeesters die een volkomen legaal Vlaams beleid voeren in hun

gemeenten gaan terug fluiten, is onvoorstelbaar, zelfs de kemphanen a la Eric Van Rompuy en Marino Keulen gaan nu meezingen in het koor van Fransdollen.

Dat het wettelijk moet verlopen, is nogal wieses en de burgemeesters doen ook niets onwettelijks.

Maar Franstaligen die uitspraken van het hoogste hof in dit land naast zich neerleggen, die de grondwettelijke procedures uitbuiten zonder daarvoor ook maar enige steen in de weg gelegd te worden,...

Dat Vlaamse partijen hier mee aan collaboreren is een democratie onwaardig. Zoals gewoonlijk zijn de gewone Vlamingen van welke huidskleur, taal of geaardheid ook weer de dupe van.

De splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde zal daaraan direct niet veel veranderen. Dan begint het pas, dan pas hebben de Vlamingen een extra rem in handen. Dan pas kunnen we een gericht beleid voeren in de Vlaamse Rand om verfransing af te remmen. Zolang de Franstalige politiek niet gebroken kan worden, is het dweilen met de kraan open.

De V-SB heeft steeds gepleit voor de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde en tevens voor de fusie van Brussels Hoofdstelijk gewest met het Vlaams Gewest waarbinnen dan Brussel een tweetalig statuut zou kunnen krijgen. Van het loslaten van Brussel willen we echter niet weten. De grens van de verfransingsbron nog wat verleggen tot de voordeur van Leuven (wat nu al voelbaar is) is voor ons geen optie!

Komt er een Koerdische lente? Verslag van het gesprek met Derwish Ferho

Met de politierazzia's tegen tal van Koerdische organisaties (4 maart 2010) nog vers in het geheugen, organiseerde de Vlaams-Socialistische Beweging in samenwerking met Meervoud en de Sociaal-Flamingantische Landdag een gespreksavond onder de (op dat moment ietwat cynisch klinkende) titel 'Wanneer komt de Koerdische lente?' (16 maart 2010). Directeur van het Koerdisch Instituut, Derwish Ferho, behandelde de situatie van de Koerden, verspreid over de staten Turkije, Irak, Iran, Syrië en Armenië. Maar extra interessant voor ons als linkse Vlaamse internationalisten, was de internationale dimensie van de Koerdische vrijheidsstrijd.

Koerdistan over 5 staten

Bijna de helft van de Koerden wonen in Turkije. Nadat Erdogan en zijn moslim-'democratische' AK-Partij in 2002 aan de macht kwamen, was er een sprankeltje hoop voelbaar dat de Koerden een betere toekomst zou wachten, dan onder de neo-kemalistische regeringen. Qua retoriek t.a.v. de Koerden kwam de AKP inderdaad iets gematigder uit de hoek. Het grote gevaar is echter dat de AKP de islam probeert te gebruiken om de Koerdische identiteit te fnuiken. Qua beleid verschilt de AKP echter niet fundamenteel van haar voorgangers. Begin 2008 lanceerde Turkije een groot militair offensief met 50.000 soldaten (waarvan een deel

de grens met Irak overstak) tegen de PKK. Ondanks de zegeberichten, kwam Ankara tot de conclusie dat de PKK ongrijpbaar bleek in de Koerdische bergen. Omdat de strijd tegen de PKK militair gefaald was, besloot Turkije om de politieke arm van de Koerdische beweging om te wringen: de DT-Partij, die de rechten van de Koerden verdedigde in het Turkse parlement, werd ontbonden, verschillende mensen werden gearresteerd en/of kregen een verbod om de komende 5 jaar aan politiek te doen. De aangebrachte argumenten zijn steeds dezelfde: 'banden met de PKK'.

Vergeleken met de Turkse situatie, ziet het er in Irak rooskleuriger uit: de Koerden hebben een eigen regering en parlement (met gegarandeerde vertegenwoordiging van de Turkmeense, Assyrische, Armeense en Arabische minderheden). De leiders van de twee belangrijkste Iraaks-Koerdische organisaties KDP en PUK (Mesûd Barzanî en Celal Talebanî) zijn vandaag respectievelijk president van de Iraaks-Koerdische Regio en van de Iraakse staat. Beide heren zijn echter bijzonder afhankelijk van buitenlandse steun, en Turkije kijkt argwanend toe dat de Iraaks-Koerdische autonomie niet zou doorschemeren naar Turks-Koerdistan.

Syrië, Iran en Armenië proberen elk op hun eigen manier de Koerdische identiteit uit te vegen. Vanwege een Syrische arabiseringscampagne zijn 300.000 Koerden niet langer ingeschreven als staatsburger (hetgeen neerkomt op: geen onderwijs, geen sociale voorzieningen, enz.). Armenië van zijn kant doet er alles aan opdat de Armeense Koerden (veelal behorende tot de jezidische geloofsgemeenschap) zich zouden affirmeren als "Jezidi's" i.p.v. als "Koerden".

Internationaal

Koerdistan is gelegen op een internationaal strategische plaats: rijk aan olie, rijk aan water, en gelegen tussen de olie- en gasvelden van de Kaukasus en van Arabië. Net zoals andere streken mochten ervaren, is zo'n positie evenzeer een vloek als een rijkdom. Koerdistan wordt zo de speelbal van een geo-strategisch olie-spel tussen de VS, de EU, Turkije, Georgië, Azerbeidzjan, Irak, Rusland, ... Waarbij de Koerden tot de conclusie komen dat de enigen waarop zij in dit spel kunnen vertrouwen, hun eigen bevolking is.

De internationale dimensie van de Koerdische kwestie, werd opnieuw voelbaar bij de verkiezing van de Deen Rasmussen als NAVO-voorzitter. Turkije stelde haar veto

tegen de Deen, aangezien de Koerdische zender ROJ-TV onder Deense licentie werkt. Turkije gaf haar veto op in ruil voor een Deens engagement om ROJ-TV juridisch aan te pakken. Al snel liet Denemarken weten te zullen onderzoeken of er banden bestaan tussen ROJ-TV en de PKK, en indien dit het geval zou zijn, deze zender te sluiten.

Stop de repressie

De V-SB klaagt de nauwe samenwerking aan tussen de Belgische politiediensten en de Turkse politie. Deze verwevenheid is niet van vandaag. Op 9 juli 1996 werd tussen rijkswachtgeneraal Willy De Ridder, zonder politiek mandaat, en de Turkse staat een akkoord gesloten waarin de basis werd gelegd voor samenwerking. Twee maanden later startte in 1996 de operatie 'Spoetnik' in België waarbij gezocht werd naar geld afkomstig uit criminele feiten ten bate van de Koerdische zender Med-TV (de voorganger van ROJ-TV). Deze operatie mislukte uiteindelijk omdat de Belgische politie anonieme getuigen had gemanipuleerd en verklaringen vervalst... Later kwam de rijkswachtoperatie 'Rebel' die het illegaal screenen van alle burgers van Turkse origine in België omvatte.

De Belgische staat gedraagt zich als lokale pion van de Turkse overheid. Na het bezoek van Yves Leterme aan Ankara, en de uitnodiging van de Turkse ambassadeur Murat Ersavci bij Leterme en Stefaan De Clerck werden de violen voor een anti-Koerdische actie gelijk gestemd. België zette 300 politieagenten in bij verschillende huiszoekingen en arrestaties. Naast Belgische agenten, namen ook een 40-tal gemaskerde agenten deel, die nauwelijks Nederlands of Frans spraken, en met hun meerderen communiceerden in het Turks. In tegenstelling tot de 300 Belgische agenten, wilde de overheid geen enkele informatie vrij geven over de 40 Turkssprekende agenten.

De politierazzia van 4 maart jl. moet dan ook gezien worden in het kader van een Europees repressiebeleid en razzia's van de jongste weken in Duitsland, Nederland, Frankrijk en nu ook België tegen de Koerden dat naadloos aansluit bij het repressiebeleid in Turkije.

Het is onvoorstelbaar dat de Europese politieke klasse zich laat degraderen tot uitvoerders van een repressiebeleid dat in een niet-EU-land wordt geconcipieerd en hier wordt uitgevoerd. De democratische geloofwaardigheid van de Europese politieke klasse krijgt hierdoor een flinke knauw.

Het kan niet zijn dat staten in naam van 'de strijd tegen terrorisme' aan hun politiediensten een vrijgeleide verschaffen om geweld te gebruiken, politierazzia's te organiseren, willekeurige aanhoudingen te verrichten en een verzetsbeweging zoals de PKK te demoniseren. Dit terwijl de PKK in feite een verzetsbeweging is die de culturele, politieke rechten van haar volk verdedigt en er massaal door gesteund wordt. Bovendien heeft ze reeds meermaals aangedrongen op een vreedzame oplossing van het conflict.

De vraag is wanneer België zijn agenten zal inzetten om de schuldigen de arresteren die in 2005 brand stichtten in het lokaal van de pro-Koerdische DEHAP, de schuldigen die in 1998 brand stichtten in het Koerdisch Instituut, in het Cultureel Centrum van de Koerden en in het Lokaal van de Christelijke Assyriërs, de schuldigen die in 1994 een aanval uitvoerden op een vredesmars van de Koerden in Sint-Joost-ten-Node, ...

ROJ TV: "terroristen"

LBC-NVK of Sociaal Vlaanderen in congres

Van 24 tot 26 maart hield de Landelijke Centrale voor Bedienden en Kaderleden (LBC-NVK) van het ACV zijn vierjaarlijks congres. 600 kaderleden van de vakbond kwamen samen namens de 315.000 leden tellende vakbondscentrale. De grootste in Vlaanderen. Deze centrale heeft vooral aan de basis steeds heel wat mensen gehad met een Vlaamse en progressieve, linkse reflex. Ook in strijdbaarheid is deze vakbond één van de koplopers met vandaag als speerpunt: de harde acties van de werknemers (in gemeenschappelijk vakbondsfront!) bij *Carrefour*.

De 600 militanten hielden er de sfeer in op het congres. De vakbond mag niet bij de pakken blijven zitten. Op het congres werd besloten een geactualiseerd handboek voor acties in het bedrijf op punt te zetten. De congresgangers aanvaardden de toenemende ongelijkheid niet. Eén voorbeeld: in 2007 kreeg de grootste aandeelhouder van Carrefour 335 miljoen euro aan dividenden. Om dat bedrag bijeen te harken zou een kassierster ruim 27.000 jaar moeten werken.

Wat vooral interessant is, is dat de militanten duidelijk het gevecht willen aangaan voor een politiek beleid naar een '*andere economie*'. Er moet een begeleide omschakeling komen naar een 'groene economie'. Of dit een groen kapitalisme is of een sociaal-ecologisch socialisme, werd natuurlijk nog niet duidelijk. Maar alle begin is moeilijk. In elk geval nam het congres heel wat interessante resoluties aan waarin linkse flaminganten zich kunnen erkennen. Elke vorm van overheidssteun aan bedrijven moet gekoppeld zijn aan positieve effecten voor de tewerkstelling. Wanneer bedrijven hun tewerkstellingsbeloften niet nakomen moet de overheid de steun teruggeisen.

Ook in verband met de *gezondheidszorg* werden interessante stellingen aangenomen. Zorgsectoren moeten gevrijwaard blijven van elke vorm van commercie. Commerciële bedrijven streven in de eerste plaats naar winst, niet naar een betaalbare toegankelijke en kwaliteitsvolle zorg, of het nu een rusthuis, een ziekenhuis, of een kinderdagverblijf is. Om de gezondheidszorg betaalbaar te houden pleit

de LBC voor openbare aanbestedingen voor geneesmiddelen. Op die manier zou de prijs dalen voor patiënten en zou de ziekteverzekering miljoenen kunnen besparen.

Een *sterke overheid* is nodig. Daarom pleit de LBC voor een miljonairstaks. Wie over een vermogen van 1 miljoen euro of meer beschikt, de eigen en eerste woning niet meegerekend, zou daarin een bijdrage moeten betalen. Nu dragen de vermogens op geen enkele manier bij aan de overheidsinkomsten. Een bijdrage van 1 à 2% zou op die manier 8 miljard euro kunnen opbrengen.

Onderwijs moet gratis zijn. De overheid mag essentiële diensten aan de bevolking niet overlaten aan de commercie. Meer nog, de overheid moet actief ingrijpen om ervoor te zorgen dat water, energie, wonen, geneesmiddelen, en andere levensnoodzakelijke zaken voor iedereen betaalbaar zijn. Overheidsinvesteringen, prijzencontrole, en openbare aanbestedingen kunnen daartoe bijdragen.

Als je dit allemaal hoort en ziet op een congres en de resoluties die worden aangenomen, dan is het rechtse Vlaanderen hier ver weg. Er bestaat een sociaal en strijdbaar Vlaanderen. Vele van boven gestemde resoluties kunnen dienen voor de opbouw van een sociaal Vlaanderen. Reden temeer voor linkse flaminganten om actief op zoek te gaan naar mensen in de vakbonden om mee aan de kar te trekken voor een sociaal en zelfstandig Vlaanderen. Simpel is dat niet, gezien de toppen van de arbeidersbeweging quasi volledig ingekapseld zijn in de 'haute finance' (Dexia, Ethias, ...) en in het neoliberale belgicistisch regime. Als linksflaminganten stellen we ons de vraag hoe dit politiek gerealiseerd gaat worden, met een centrum-rechtse Vlaamse regering en een uiteenvallend België waar links en vnl. de top van de vakbeweging in Vlaanderen zich krampachtig aan vastklampt. Daarover werd nauwelijks een woord gezegd, nochtans erg belangrijk. Er is dus nog werk aan de winkel...

Miel Dullaert

Roep de ruilverkaveling een halt toe !

Vlaanderen heeft een bijzonder boeiend landschap dat al vele eeuwen lang door de mens is gekneed. Uit zowat elke periode van onze geschiedenis zijn er sporen bewaard gebleven. Het kan gaan om prehistorische archeologische sites die nog in het landschap zijn af te lezen of om Gallo-Romeinse tumuli, bouwwerken of versterkingen. Maar ook bijvoorbeeld Frankische mottes, boerenschansen uit de 17^e eeuw, verlaten bewoningskernen of sporen van loopgrachten of (pre-)industriële activiteit. Voorts kan ons cultuurlandschap een schat aan informatie bevatten over de manier waarop het destijds werd ontgonnen. Zo kunnen wij vandaag in het polderlandschap zien hoe de zee in de middeleeuwen stuk voor stuk werd teruggedrongen.

Interessant is ook om te zien hoe onze voorouders door hard labeur de natuurlijke waterhuishouding drastisch hertekenden om de landbouwproductie op te drijven. Sommige streken in Vlaanderen zijn bezaaid met voormalige visvijvers. Het gaat onder meer kunstmatige vijvers of natuurlijke vennen. Vandaag zijn zij meestal droog gelegd, maar hun structuur is nog intact. Een interessant aspect zijn onze wegen. Deze kunnen gemakkelijk honderden jaren oud zijn en getuigen van de manier waarop er vroeger gereisd werd. Holle wegen spreken tot de verbeelding, maar ook een doodgewone veldweg kan een belangrijke historische waarde hebben. Houtige beplantingen zijn bepalend voor de meeste Vlaamse landschappen. Hagen, houtkanten, alleenstaande bomen, bosjes, ... zijn niet alleen belangrijk voor de beleving van het landschap, zij hebben een ecologische en natuurhistorische waarde. Verder is ons landschap nog rijk aan bouwkundige elementen als kapelletjes, veldkruisen, bruggen, sluisjes, omheiningsmuren, bunkers ... Een ander aspect van het landschap is haar natuurlijk voorkomen. Zo zijn duinen en landduinen vaak goed bewaard en zijn her en der nog geologische bijzonderheden waar te nemen. Kortom ons landschap is een eindeloze bron aan informatie die mee de identiteit bepaald van ons land.

Wat heeft dit allemaal met de ruilverkavelingen te maken? En misschien eerst: wat is een ruilverkaveling? Een ruilverkaveling is een proces waarbij eigenaars binnen een bepaald gebied (onder dwang) percelen uitwisselen om tot een efficiënter gebruik van de open ruimte te komen. Ruilverkavelingen worden in Vlaanderen gestuurd door de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) en gaan gepaard met grote infrastructuurwerken. Ruilverkavelingen kwamen op gang na de Tweede Wereldoorlog en vloeiden voort uit een beweging die het leven op het platteland wilde verbeteren. In katholieke kringen werd deze beweging gestimuleerd omdat zij een dam zou vormen tegen de opkomende arbeidersbeweging. Maar dit terzijde. In een eerste fase waren ruilverkavelingen regelrechte ontginningen waarbij het landschap compleet werd vernield. Houtige beplantingen werden zoveel als mogelijk verwijderd, vochtige gronden werden gedraineerd, sloten werden ingebuisd, beken 'genormaliseerd' (rechtgetrokken), reliëf werd geslecht, oude veldwegen werden in cultuur gebracht en rechte betonwegen kwamen in de plaats. Ruilverkavelingen waren een regelrechte aanslag op de natuur, de geschiedenis en de identiteit van ons land. Terecht kwam er veel kritiek op de ruilverkavelingen en werd er de laatste decennia een andere weg ingeslagen. Ruilverkavelingen 'nieuwe stijl' zouden anders worden. Vooral de (gesubsidieerde) natuursector werd betrokken bij nieuwe ruilverkavelingen. Er werden gronden gereserveerd voor natuur en de landschapsdestructie was minder hevig.

Waarom pleit de V-SB dan voor de onmiddellijke stopzetting van het instrument 'ruilverkaveling'? Ruilverkavelingen kosten handenvol geld en maken de hedendaagse landbouw nauwelijks efficiënter. De maatregelen komen bovendien enkel ten goede aan de grootschalige landbouw die in elk opzicht belastend is voor de samenleving. Het landbouwmodel dat door de ruilverkaveling versterkt wordt, sluit volledig aan bij de principes van het neoliberal kapitalisme, maar heeft geen enkele toekomst. Anderzijds wordt er nog steeds veel schade aangericht in het landschap omdat er nog steeds gewerkt wordt volgens de oude methodes. Wij mogen onze landbouw en ons platteland niet kapot laten maken door de grootschaligheid. Daarom moeten de ruilverkavelingen stoppen.

Ruilverkaveling Merksplas anno 2009:

tientallen oude bomen moeten in Koekhoven wijken voor de agro-industrie.

Tweede herziening RSV versterkt ruimtelijke wanorde

Op 11 mei loopt het openbaar onderzoek af voor de tweede herziening van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV). Het RSV is de belangrijkste peiler van de ruimtelijke planning in Vlaanderen. Hierin worden de hoofdlijnen vastgelegd voor alle planningsinitiatieven. Met andere woorden, wat in het RSV staat, maakt een grote kans om vroeg of laat te worden uitgevoerd. Zo zijn tal van omstreden infrastructuur- en vastgoedprojecten verankerd in dit document. Maar in het RSV wordt er in de eerste plaats gegoocheld met cijfers. Bouwpromotoren en werkgevers zijn immers niet meer tevreden met de ruimte die het gewestplan hun biedt. Inderdaad, het gewestplan dat de open ruimte in Vlaanderen heeft versnipperd, verspild en verknoeid! Met de politiek (Kris Peeters en Philippe Muyters op kop) bakken zij zoete broodjes om zoveel mogelijk grond een nieuwe bestemming te geven. Zo'n bestemmingswijziging is immers uitermate lucratief!

In de tweede herziening van het RSV wordt er zo maar even 6.000 hectare bijkomend industrieterrein uit de hoed getoverd, en dat in volle economische crisis! Vlaams parlementslid Dirk Peeters (Groen!) stelde hierover een parlementaire vraag en kwam te weten dat er in Vlaanderen maar liefst 12.000 hectare industriegebied onbebouwd zijn en dat enkele duizenden hectares bedrijfspanden leegstaan.

Eind de jaren '90 zag het er naar uit de ruimtelijke wanorde in Vlaanderen zou worden ingedijkt. Wie het RSV erop naleest, moet vaststellen dat het allemaal ijdele hoop is geweest.

Lidmaatschap

De lidgelden blijven dezelfde: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Vlaanderen heeft ons nodig. En wij, wij rekenen op jou! Bouw mee aan hét Vlaamse en linkse alternatief voor de 21ste eeuw!

V-SB en DE HAND
Nodigen je uit voor een

FILMAVOND

Op **zaterdag 22 mei**, 18u30, Frankrijklei 140 Antwerpen

* "Vechten voor onze rechten": een propagandistische documentaire van Frans Buyens over de grote staking van '60-'61 tegen de eenheidswet.

* "Misère au Borinage": de befaamde documentaire van Henri Storck en Joris Ivens over de staking van de Waalse mijnwerkers in 1932.

Twee schitterende portretten van de harde klassenstrijd die in Vlaanderen en Wallonië werd gevoerd in de jaren dertig en de jaren zestig. Hoewel beide documentaires al enkele decennia oud zijn en dus in hun tijdsgeest moeten geplaatst worden, blijven ze waardevolle documenten die nog steeds nazinderen. Zeker gezien de recente gebeurtenissen bij Opel, Inbev, Carrefour, Godiva, ...

VOLGENDE V-SB-VERGADERING

Vrijdag
22 januari 2010

Brussel
Vlaams Huis
20u

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

Rekeningnummer

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net